

Bukephalosz nem szelidült meg

Minek engedte, hogy ujjam
vonalat húzzon a selymén,
ha a szentségtelen árny úgy
megijesztette a párát?

Minek engedte, hogy izzadt
köpenyem félrehajítsam,
ha karom lendületében
rejtett lasszót érzett?

Minek engedte, hogy apró
fenekem meglovagolja,
ha egész úton a teljes
szívemet vélte cipelni?

Minek engedte, hogy este
iramot váltsak a hágón,
amikor tudta, hogy úgyis
le akar dobni a sziklán?

Egy sulis naplójegyzetből

Testnevelés óra helyett
írd le, ahogy Herkules épp
edzi magát, s szűküregű
köldöke, hogy mennyire szép.

Testnevelés óra után
szegd le fejed, s oldalasan
nézzed a mély kulcslyukakat
kockahasuk rácsozatán.

Güvész gyűrűje

A galád szabadság a csodája.
Nem csoda,
hogy apránként rabul ejti a pásztort –
vagy az őrt (ki hogyan meséli) –
a líd királyét, kit aztán
megöl. Hiszen
tárgy lett. Semlegessé sápadt
a vetkező dáma
arca is,
mikor elfordította
az ujján. Így gyerekcsíny gyilkolni –
ha nem konfrontál mások

szeme. Ékkövének befelé kell
néznie
amúgy. *In homine interiore
habitat veritas.* Vagyis hogy
a gyűrű titkát magadban
kövesd – csak itt
nem látnak. Kövesd, hogy fojtja
a látványt, itt, egyszem
gondolat
facsarásában. (Lágy pók-
fonállal fáslizol mindent körbe –
nehogy kárt tégy – és mégis.)

Aki láthatatlan, nem üdülhet
leshelyén
sokáig. Szellemi trónterem – ez lesz
a világ: sima plasztikák hús
galériákban, steril tan-
mesék, betű-
rétek, mozdulatlan minták
laborban. Azt hitted,
mások ör-
szeme nélkül szebben néz
ki majd minden? Lehet, hogy nem minden
a szépség. Nem kap rajta

se a tútekintet, se az Isten,
s isteni-
gazában rászéd a gyűrű. – „Ne forgasd
a fejedben a külvilágot,
Güvész. Forogj benne inkább
magad” – sugod,
azt gondolva, hogy most gondot
viselsz. Pedig szemfény
veszt a gond-
viselő versjáték is.
A testőrből királygyilkos támad.
Dalod belső társalgás.